

ลมแล้งแห่งบ้านนา ตอนที่1 โดยเรือนแก้ว

ปีนี้ดูเหมือนว่าหน้าแล้งจะมาถึงไวกว่าทุก ๆ ปี ความร้อนระอุของท้องทุ่งเริ่มทวีความรุนแรงขึ้น จนรู้สึกวุ่นวายกว่าทุกปี น้ำจากเขื่อนต่าง ๆ ลดระดับลงจนมีมาตรการปล่อยน้ำเพื่อแจกจ่ายกับชาวนา และชาวกรุงกันแล้ว และดูเหมือนว่าชาวกรุงจะตื่นกลัวกัน มากขึ้นเป็นลำดับ แต่ในขณะที่ชาวนายังคงทำหน้าที่ของตนเองไปอย่าง เงียบๆ มีบางครั้งเหมือนกันที่ชาวนาออกมาแสดงการเคลื่อนไหวบ้าง แต่นั่นก็เป็นวิสัยของมนุษย์ที่เมื่อถึงเวลาคับอกคับใจก็มักระบายบ้าง คงเป็นเพราะพวกเค้าชินชากับอุปสรรคที่เกิดขึ้นเป็นประจำทุก ๆ ปีกระมัง ราคาข้าวยังคงเหมือนเดิม ในขณะที่ผลผลิตสามารถผลิตได้น้อยลง ราคาน้ำมันดูจะถีบตัวสูงขึ้นจนอิจฉาแขกที่มีบ่อน้ำมันเป็นของตนเอง ที่นาจิงแปรสภาพเป็นหมู่บ้านจัดสรร และ สนามกอล์ฟที่ผุดขึ้นเป็นดอกเห็ด “ปีหน้าข้าวกงน้อย ราคาข้าวคงแพงหน้าดู เอาหละวะ แข่งกับราคาน้ำมัน คงสนุกพิลึก” ผมคิดในใจอย่างนี้ ตั้งแต่ต้นปีแล้ว เอาเถอะ ถึงข้าวจะแพง น้ำมันจะแพง น้ำบรรจุขวดจะแพง แต่ขออย่าให้ชาวนาขายที่นาเพื่อให้มันหายไปเป็นบ้านจัดสรรหรือ ๆ หรือ ไม่ก็สนามกอล์ฟ ที่ใช้น้ำรดหญ้ามากกว่าเอาไปปลูกข้าวก็แล้วกัน....

เสียงโฆษณารณรงค์คใช้น้ำบาดาลไม่ให้แผ่นดินเมืองหลวงทรุดตัวปลุกความคิดผมให้กลับคืนมาอีกครั้ง ซึ่งพอฟังแล้วชวนให้นึกถึงสนามกอล์ฟที่บางแห่งสูบน้ำบาดาลเพื่อรดหญ้าให้เขียวสด เพื่อจะได้มีลูกค้ารวย ๆ และเจ้านายใหญ่ มาแข่งกันตีลูกกลม ๆ เพียงเพื่อให้มันร่วงลงหลุมรูเล็ก อย่างสะใจ สมัยก่อนผมเคยวิ่งไล่ปูนาแล้วมันวิ่งหลบลงรู คว้าไว้ทันถ้าไม่ระวังมันก็หนีบมือให้เจ็บกันบ้าง สนุกกว่าเป็นกอง เมื่อเด็ก ๆ ท้องทุ่งนาแถบนี้เขียวจีสดใสน้ำทำปริมคันนา ท้องฟ้าคลุ้ม ๆ ไกลๆ ออกไปเห็นเป็นละอองฝนขึ้นเย็น ตัดแนวสันภู มองเห็นสายรุ้งสดสวย โคงลงยังคงตาลโกลลิบ ยังให้สงสัยว่ามันโคงลงไปดูค่น้ำจากวังน้ำใดขึ้นมา แล้วพ่นเป็นละอองฝน ดูแล้วช่างงดงามเหลือจินตนา ...พอผมเคยบอกว่า อยากกินปลาที่ออกไปทุ่ง กับเบ็ดสักคันหนึ่งก็ได้กิน อยากกินผักก็ออกไปไร่หลังบ้าน ก็ได้แกงผักหม้อใหญ่ที่พอแบ่งกันกับเพื่อนบ้านหลายหลัง ดูเหมือนว่าสิ่งเหล่านั้นได้เลือนหายไปแล้ว เหลือแต่ทุ่งนาที่มีแต่กอหญ้า ท้องร่องที่แห้งขอด ไม่มีปลา หรือปูให้วิ่งไล่จับ ในไร่ก็มีแต่ฝุ่นผงและกอหญ้าแห้งตายเพราะมันขาดน้ำ ช้าง ในตลาดก็มีคนแปลกหน้ามากขึ้น ขนาดช้าง บ้านติดกันยังไม่เคยรู้จัก หรือทักทายกันเสียด้วยซ้ำ จะมีแต่คนเก่าคนแก่ที่คั่งบ้านเหนือไม่กี่คนเท่านั้นที่พอจะทักทายปราศรัยกันบ้าง....หนึ่งในนั้นคือลุงเอิบ ลุงเจ้าเชิด หลานแก่ที่พ่อแม่มันทิ้งไว้เพื่อไปทำงานกรุงเทพฯป่านนี้เกือบ5ปีเข้าแล้วก็ไร้ข่าวคราวใดจากผู้เป็นพ่อกับแม่ของเจ้าเชิด โดยสิ้นเชิง วันนี้อากาศอบอ้าวผมตักน้ำขึ้นจากตุ่มมาชะโลมบำบัดความร้อน ก็ได้ยินเสียงลุงเอิบตะโกนหน้าบ้านผม จนผมหยุดคิดเรื่องต่าง ๆ เดินมาชะ โงกหน้าต่างดูว่าเกิดอะไรขึ้น “พงษ์เอ๊ย ช่วยพาไอ้เชิดไปสุขศาลาหน่อย หมากัดมันแน่นะ” ผมรีบแต่งตัวอย่างรวก ๆ วิ่งหน้าตั้งไปควมมอเตอร์ไซด์เก่า ๆ ของผม โดยมีไอ้เชิด กับลุงเอิบซ้อนท้าย บึ่งแข่งแสงตะวันกับลมร้อนไปสุขศาลา ซึ่งก็มีสายตาของชาวบ้านหลายคู่มองดูด้วยความสงสัย และบ้างก็เอาใจช่วย “ขอให้อี้แก่ถึงสุขศาลา

ที่เถอะ น้ำมันลงแกแดงแล้ว” แต่เมื่อถึงสุขศาลาผมก็โล่งใจ คุณหมอดูเหมือนจะดูไม่รีบเร่ง และ
ตื่นตื่นเหมือนอย่างลุงเอิบกับผมเลย และพูดอย่างสุภาพ “หลานชายเป็นอะไรหรือครับคุณลุง
ร้องไห้ใหญ่เลย” ลุงเอิบ “มัน โคนหมากัดมานานะครับหมอ” คุณหมอยิ้มน้อยๆ “ลุงพาหลายชายเข้า
ไปที่เตียงนั้นนะครับ เดียวผมจะฉีดยาให้” ลุงเอิบก็อุ้มเจ้าเชิดไปที่เตียง ผมเลยอดไม่ได้ที่จะเดินตาม
ไปดูเหตุการณ์นั้นด้วยความอยากรู้บ้าง ความจริงผมรู้จักหมอเป็นอย่างดี หมอยงค์ หรือหมอ
ประกงค์ เป็นสาธาณสุขที่มาบรรจุอยู่ตั้งแต่ผมยังเรียนชั้น ป. 2 แก่เป็นคนใจดี พูดช้า ๆ อ่อนหวาน
บางทีดูเหมือนจะเนิบ ๆ ด้วยเข้าไป หมอยงค์แกอายุเกือบเกษียณแล้ว อยู่บ้านพักหลังสุขศาลานั้น
แหละ เมียแกนั้นตายแล้ว ส่วนลูก ของแกก็ไปบรรจุเป็นครูบ้างตำรวจบ้างอยู่ต่างจังหวัดกันหมด
นาน ๆ ทีผมจะเห็นเขากลับมาเยี่ยมสักครั้ง ทุกคนในคั้งบ้านเหนือบ้านใต้ก็นับถือแก ยกเว้นคนที่มา
อยู่ใหม่ ๆ ที่ไม่รู้จักแกเท่านั้น “ลุงครับผมฉีดยาให้แล้วนะ จับหมานั่นไว้รอสัก 10 วัน ถ้าหมาตาย
ลุงก็ตัดหัวมันมา แล้วผมจะรีบตรวจสอบและฉีดยารักษาหมาบ้าให้ นะครับ” ลุงเอิบดูเหมือนจะ
กังวลกับเรื่องนี้มาก “คุณหมอครับแล้วมันจะเป็นอะไรบ้างครับ” หมอยงค์ยิ้ม ๆ บอกว่า “ตอนนี้
ผมฉีดยาแก้อักเสบ กับยากันบาดทะยักให้ก่อน แล้วผมจะฉีดยาแก้ไข้ไว้ให้ด้วย เผื่อคืนนี้จะมีไข้
ครับ” ลุงเอิบดูเหมือนจะลดความกังวลลง ไปบ้าง หมอยงค์หันมายิ้มกับผมพร้อมพูดติดตลก หรือจะ
ประชดประชันอะไรหรือว่าใครผมก็สุดเคา “แปลกนะพงษ์ปีนี้ น้ำแล้งใคร ๆ เขาก็ต้องการน้ำกัน
ทั้งนั้น โน้นเจ้าหัวนึ่งลูกน้องไปเก็บค่าน้ำชาวบ้านเป็นหลัก ๆ รายอื้อ แต่ทำไมเจ้าพวกหมาพวกนี้
จะต้องมาเป็นโรคกลัวน้ำด้วยนะ อิม! นั่นแหละนะที่เขาเรียกว่าหมาบ้า มันบ้า จริง ๆ” ซึ่งคำพูดนี้
ทำเอาลุงเอิบกับผมพ้อยิ้มออกมาได้บ้าง ส่วนเจ้าเชิดนั้นนั่งงออยู่บนเตียงนั้น...